

ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν. 2) Ὁ ἄνευ θελήσεως, διστακτικός, ἀμφιρρεπής Θράκ. (Σαρεκκλ.) Μακεδ. (Μελέν.): Δέν τόν φρίνεις, βρε ἀδελφέ, αὐτός εἶναι ἀνηθέλιτος Σαρεκκλ. Μή γίνης πίστι 'ς αὐτοῦ τοῦ ἀνηθέλιτου τὰ λόγια αὐτόθ.

Πβ. ἄθελος.

ἄθελος ἐπίθ. ΑΤραυλαντ. Ἐξαδέλφ. 20 ἄθιλους Θεσσ. Στερελλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ρ. θέλω παρὰ τὸ θέμ. τοῦ νεστ. Πβ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,109.

Ἀκούσιος ἔνθ' ἄν.: Ἀθίλους καλόγους Θεσσ. Εἶναι ὁρᾶμα ἄθελο καὶ ὁ Θεὸς τὸ συχωρεῖ ΑΤραυλαντ. ἔνθ' ἄν. Πβ. ἄθέλιτος.

ἄθεμέλιωτα ἐπίρρ. ἁμάρτ. ἄθεμελίωτα Λεξ. Λάουνδ. ἄθεμελίωτα Πόντ. (Χαλδ.) ἄθεμερίωτα Πόντ. (Ἀμισ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄθεμέλιωτος.

Ἀπειρώς, ἀφθόνως. Πβ. ἄθεμέλιωτος 2 β.

ἄθεμέλιωτος ἐπίθ. ἄθεμελίωτος Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) — Λεξ. Λάουνδ. ἄθεμέλιωτος σύνηθ. ἄθεμελίωτος Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἐπιθ. ἄθεμελίωτος.

1) Ὁ μὴ θεμελιωθείς, ὁ ἐστερημένος θεμελίων σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Σπίτι - τοῖχος - πύργος ἄθεμέλιωτος σύνηθ. Τ' ὁσπίν ἀκόμαν ἄθεμελίωτον ἔν' Τραπ. Χαλδ. || Ποίημ.

ᾠδ. δὲν ξάνοιζαν τὰ μάτια | μὴτ' ὁ πλάνος νοῦς
τ' ἄθεμέλιωτα παλάτια | 'ς τοὺς ὠκεανούς

ΜΜαλακάς. Ἀσφόδ. 62. Ἀντίθ. θεμελιωμένος (ιδ. θεμελιώνω). β) Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώπου, ὁ ἐστερημένος παντὸς ἐρείσματος, πόρου Πόντ. (Κερασ. Σάντ.): Τιδὲν 'κ' εἶδ', ἄθεμελίωτος ἄνθρωπος ἔν' (τίποτε δὲν ἔχει) Σάντ.

2) Ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ὁ βυθὸς δὲν εὐρίσκεται, ὁ ἔχων ἄπειρον βάθος Πόντ. (Χαλδ.): Ἀθεμελίωτον ἔν' τὸ νερόν.

β) Ἀφθονος, πολὺς Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Βούτορον ἄθεμελίωτον. γ) Ἀτελείωτος Πόντ. (Τραπ.): Ἐρχίνεσεν ἕναν δουλείαν ἄθεμελίωτον.

*ἄθέμιτος ἐπίθ. Οὐδ. πληθ. ἀθέμιτα σύνηθ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) θέματα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βάρν. Θήρ. Θράκ. (Μάδυτ. Σαρεκκλ.) Κάρπ. Κυκλ. Λέσβ. Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ. Λακων.) Πόντ. (Σινώπ.) Χίος κ. ἄ. τέματα Καπ. (Ἀραβάν.)

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθέμιτος. Περί τῶν οὐδ. τύπ. πβ. ΝΠολίτ. Παροιμ. 2,478 καὶ ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 108 κέξ.

1) Οὐδ. πληθ., ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι πράξεις, ἐν συνεκφ. μετὰ τῶν λ. ἄρρητα ἢ ἄρρητα καὶ καώματα πολλαχ.: Ἦρτεν κ' ἤκαμεν ἄρρητα θέματα, ὀργῆς καώματα Κάρπ. || Παροιμ. φρ. θέματα καώματα αὐτόθ. Ἀρρητα θέματα αὐτόθ. 2) Οὐδ. πληθ., ἀσυναρτησίαι, φλυαρίαι, ἐν συνεκφ. μετὰ τῆς λ. ἄρρητα ἔνθ' ἄν.: Μοῦ 'πε ἄρρητα θέματα Ἀρκαδ. Τί ἐλέετε; — Ἀρρητα θέματα Σινώπ. Ἀρρατ' ἀθέμιτα Οἶν. Ἀρρητα τσι θέματα Λέσβ. || Παροιμ. φρ. Ἀρρητα θέματα, κουκκιά μαγειρεμένα (ἐπὶ ἀσυναρτησιῶν, φλυαριῶν) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Βάρν. Κυκλ. Χίος κ. ἄ.

Πβ. ἄρρητος.

ἄθεμώνιαστος ἐπίθ. Θήρ. Κύπρ. κ. ἄ. ἀθιμώνιαστους Μακεδ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *θεμωνιαστός < θεμωνιάζω.

Ὁ μὴ τεθεῖς εἰς σωρόν, ὁ μὴ συναχθεῖς εἰς θεμωνιάν, ἐπὶ δεματίων σιτηρῶν ἔνθ' ἄν.: Τὰ δεμάδκια ἐμείναν ἀθεμώνιαστα Κύπρ.

ἀθένη ἤ, Κύπρ. (Ἀγκλεισίδ. Χοιροκοιτ.)

Ἰσως ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνθένιος διὰ τοῦ διαμέσου τύπ. *ἀθένος.

1) Τὸ πρῶτον μετὰ τὸν τοκετὸν τῶν προβάτων ἀμελγόμενον γάλα, τὸ ὁποῖον πηγνύται ἄνευ πυτίας ἔνθ' ἄν. Συνών. ἀχρησά. 2) Πολτώδης μᾶζα, χυλὸς Κύπρ. (Ἀγκλεισίδ.): Τὰ κουτῶγὰ ἐγινῆκαν ἀθένη (ἐψηθήσαν τόσοι καλῶς, ὥστε ἐγιναν ὡς ἡ ἀθένη, ἥτις εἶναι ἡμίπηκτος).

ἄθεόκριτος ἐπίθ. Θράκ. Προπ. (Κύζ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἐπιθ. θεόκριτος.

Ὁ μὴ φοβούμενος τὴν θεῖαν κρίσιν ἔνθ' ἄν.: Ἀθεόφοβος καὶ ἀθεόκριτος! Θράκ. Ἀθεόκριτη! αὐτόθ. Συνών. ἀθεότρομος, ἀθεόφοβος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. Πβ. ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος.

ἄθεόπιστος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεόπιστος.

Ὁ μὴ ἔχων πίστιν εἰς τὸν Θεὸν ἔνθ' ἄν.: Ἀέτο' ἔν' ἀθεόπιστον ἄρθρωπον (ἔτσι εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις δὲν ἔχει πίστιν εἰς τὸν Θεόν) Χαλδ. Πβ. ἄθεος, ἀθεοτρομασμένος, ἀθεότρομος.

ἄθεος ἐπίθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) ἄθεο Τσακων.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. ἄθεος.

1) Ὁ μὴ πιστεύων εἰς Θεόν, ὁ ἄπιστος κοιν. καὶ Πόντ. (Χαλδ. κ. ἄ.) Τσακων.: Εἶναι ἕνας ἄθεος αὐτός! κοιν. Ἀφ' σ' ἀτεν, ἀτὸς ἄθεος ἔν' (ἄφησέ τον, αὐτὸς εἶναι ἄθεος) Χαλδ. Ἐγὼ ἄθεος 'κ' εἶμαι (δὲν εἶμαι) αὐτόθ. || Φρ. Μπεκρηδες, οἱ ἄθεοι, πίνασι τὸν Ἄδη! (ἐπὶ μεθύσων πινόντων ὑπὲρ τὸ δέον) Σῦρ. 2) Ἀνηλεής, σκληρός, ἰδιά μετὰ τοῦ οὐς. ξύλο Κεφαλλ. Κῶς κ. ἄ.: Ἐφαι ξύλο ἄθεο (ἐδάρη ἀνηλεῶς) Κεφαλλ. Δῶς' του ξύλο ἄθεο αὐτόθ. β) Δριμύς, ἰσχυρὸς Αἰγίν.: Ἀσμ.

Κι ὅποιος τοὺς κατηγορήσῃ | ἄθεους πόνους νὰ γεμίσῃ.

Πβ. ἄθεος.

ἀθεοτρομασμένος ἐπίθ. Βιθυν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεοτρομασμένος.

Ὁ μὴ φοβούμενος, ὁ μὴ τρέμων τὸν Θεόν: Φρ. Ἀθεόφοβος καὶ ἀθεοτρομασμένος! (ἐπὶ ἀνθρώπου ἀδίκου, σκληροῦ κτ.) Συνών. ἀθεότρομος, ἀθεόφοβος, ἀντίθ. θεόφοβος, θεοφοβούμενος. Πβ. ἀθεόκριτος, ἀθεόπιστος.

ἀθεότρομος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἄ- καὶ τοῦ ἁμαρτ. ἐπιθ. θεότρομος.

Ὁ μὴ τρέμων, ὁ μὴ φοβούμενος τὸν Θεόν: Αὐτὸς ὁ ἀθεότρομος τό 'καμε! Οἱ ἀθεόφοβοι καὶ ἀθεότρομοι!

